

Vestitorul numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21:11

Revistă bimensuală — Anul 2 — No. 11

1 Iunie 1933

— BUCUREȘTI —

: Conținutul :

Mărturia lui Iehova	163
Înțelesul cuvântului și scopului lui Iehova	170
Înșușiri pentru Împărăție	172
Scrisori	159

Voi
îmi
sunteți
martori-
zițe Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 43:12

© W.T.B. E.T.S.

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revistă editată de două ori pe lună de

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE

117, Adams Street - Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

J. F. RUTHERFORD, președinte W. E. VAN AMBURGH, secretar

PRINTED IN ROMANIA BY SOCIETATEA DE BIBLII
ȘI TRACTATE BUCUREȘTI

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Toți aceia cari studiază serios Biblia și cari, din cauza bătrâneții, infirmității sau din cauza situațiunii grele nu pot plăti abonamentul acestei reviste, vor primi revista gratuit dacă o vor cere dela Societate arătând motivele lor. Cererea trebuie reînnoită în fiecare an.

Sfânta Scriptură învață clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al pământului și Dătătorul de viață al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creațiunii sale și agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voința legea lui Dumnezeu și astfel a căzut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii s'au născut ca păcătoși și n'au niciun drept la viață.

CĂ ISUS s'a făcut trup (a devenit om) pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; că a suferit moartea pentru a procura prețul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morți, s'a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele cărui îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizațiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația lui Iehova și să proclame hotărârile (sau scopurile) sale așa cum sunt exprimate în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele Împărăției tuturor acelor care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer și a început să stabilească împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăția lui Iehova pe care Cristos a început deja să stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizațiunii lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi restaurați (regenerați) și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTA REVISTĂ este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotărârile sale, așa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice cari sunt folositoare cu deosebire marturilor lui Iehova. Ea călăuzește pe toți cititorii săi în studiul sistematic al Bibliei și trimite instructori pentru a ajuta pe toate persoanele sau pe toate grupele de persoane cari se ocupă serios cu studiul Bibliei. Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie cu autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituțiunile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cititorul este invitat să supună conținutul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

România:	Lei	150,—
Ceho-Slovachia:	Coroane	24,—
Franța:	Franci francezi	20,—
Belgia:	Franci belgieni	24,50
Statele-Unite:	Dol.	1,—
Canada:	Dol.	1,50

Adrese pentru comandă:

România:	Str. Crișana 33, București 2
Ceho-Slovachia:	Hybesgasse 30, Brünn-Julienfeld
Iugo-Slavia:	Krekova ul. 18, Maribor
Franța:	129, Faubourg Poissonnière, Paris IX
Belgia:	66, rue de l'Intendant, Bruxelles
Statele-Unite:	117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Canada:	40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario
Australia:	7 Beresford Road, Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să vă adresați totdeauna la Societate.

(Această revistă apare în mai multe limbi).

Programul de radio al Societății de Biblii și Tractate

RADIO-BEZIERS	Lungime de undă 220,1 m.
Joi	20.00—20.15
BORDEAUX, Radio-Sud-Ouest	Lungime de undă 237 m.
Luni	19.45—20.00
RADIO-NORMANDIE-Fécamp	Lungime de undă 223 m.
Marți (în francezește)	20.00—20.15
Duminecă (în englezește)	16.00—16.15
RADIO L. L. PARIS 0,8 kw.	Lungime de undă 370 m.
Vineri	19.45—20.00
POSTE PARISIEN, 60 kw.	Lungime de undă 382,2 m.
Duminecă	9.45—10.00
RADIO-VITUS, Paris	Lungime de undă 312,8 m.
Joi	20.00—20.30
Duminecă	11.30—12.00
RADIO-TALLINN (Reval)	Lungime de undă 296,1 m.
Duminecă	16.30—17.30

Mărturia lui Iehova

Partea I-a

„Credincioasă este mărturia lui Iehova.” — Psalm 19:7 trad. veche.

IEHOVA se folosește de unelte Sale diferite, pentru a pune mărturia Sa. Mărturia însă o dă, pentru a-Și descoperi scopul, și mărturia luminează pe aceia, cari primesc învățătura. Creatura, care aude mărturia lui Iehova și îi dă ascultare, este înțeleaptă. Creatura chiar să fie cât de naivă (simplă), și totuși, dacă ține seama la mărturia lui Iehova, și se poartă în armonie cu ea, va fi luminată și înțeleaptă. Pentru aceasta stă scris în psalmul acesta: „Credincioasă este mărturia lui Iehova, ea înțelepțește pe cei simpli (neștiutori).” Nu există nici un motiv de a fi în îndoielă despre mărturia lui Iehova. Este nestrămutată, credincioasă, statornică, neclintită și imobilă. Cei ce își păstrează neprihănirea față de Iehova, se încred în El fără rezerve și învață, că El este țaria vecinică a lor. Ei știu, că credința lor are o bază sigură.

Iehova folosește semne și minuni, ca să dea mărturie; pentru aceasta stă scris, că, semnul are o voce. (2. Moise 4:8) Expresiunea „voce, glas”, cum se folosește în Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă o proclamațiune sau cuvântare. Vocea este o solie, care pune mărturie despre scopul lui Iehova. Scriptura arată, că la timpuri diferite, Iehova a dat creaturilor Sale puterea să facă semne sau minuni, și aceste semne dau o mărturie despre scopul lui Iehova, din care cei înțelepți trag foloase.

Pe vremea când Moise era un om tânăr a fugit din Egipt. Mai târziu a devenit păzitorul turmei socrului său Ietro. În timp ce a păscut turma sa la poalele muntelui Horeb, a văzut o minune. O flacăra de foc a cuprins un rug, și cu toate acestea rugul nu a ars. Atunci s'a întâmplat, că Cel Prea Înalt a dat de știre lui Moise Numele Său Iehova. Atunci a început Iehova ca să destăinuiească scopul Său cu privire la justificarea Numelui Său sfânt. El a poruncit lui Moise să se întoarcă la Egipt, să prevestească acolo pe Faraon și după aceea să scoată afară pe Izraeliți, să-i ducă la muntele Horeb, pentruca acolo să se închine lui Iehova. Scriptura nu spune, că Izraeliții în Egipt ar fi strigat la Iehova, ci aceea, că ei au strigat împotriva asupritorilor lor, și că Iehova i-a auzit. Iehova a zis lui Moise: „Iată, că strigătele Izraeliților au ajuns până la mine, și am văzut chinul cu care îi chinuiese Egiptenii. Acum vino, Eu te voi trimite la Fa-

raon, și voi scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Izrael.” — 2. Moise 3:9, 10.

Moise s'a temut, ca nu cumva Izraeliții să nu creadă că este trimis din partea lui Iehova Dumnezeu. Moise a răspuns și a zis: „Iată, că n'au să mă creadă, nici n'au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: Nu ți s'a arătat Domnul.” (2. Moise 4:1) Atunci Iehova dădu lui Moise puterea, ca să facă trei semne sau minuni, „ca să creadă, că ți s'a arătat Domnul, Dumnezeul părinților lor: Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob.” (2. Moise 4:5. Cele trei semne sau minuni au fost: 1) toiagul lui Moise s'a prefăcut în șarpe; 2) mâna leproasă și 3) schimbarea apei în sânge. Fiecare semn de minune a adus o veste sau prevestire, că era o voce sau o mărturie a lui Iehova, și a făcut de cunoscut scopul Lui, de a-Și justifica Numele. Probabil, că Moise nu a priceput, că ce era scopul acesta; el a avut însă o mare credință și a ascultat de Iehova, și din pricina aceasta a fost recunoscut ca aprobat de Iehova Dumnezeu.

Acolo la poalele muntelui Horeb a început Iehova să întocmească o icoană mare vie, și a lăsat să se facă un raport în scris despre aceasta; mai târziu apoi a asigurat pe urmașii credincioși ai lui Cristos Isus, că aceasta s'a fost scris pentru ajutorul și mângăierea rămășiței lui Dumnezeu, care după venirea Domnului la Templul lui Iehova, va fi înțeleasă de rămășiță. Urmașii credincioși ai lui Cristos Isus, la diferite vremuri au încercat, ca să piceapă glasurile sunmurilor date lui Moise. Chestiunea a fost explicată în ediția din 15 Septembrie 1907 în „Watch Tower,” și unele cugete foarte interesante au fost aduse la iveală. Însă atunci încă nu era sosit timpul hotărîrii al lui Dumnezeu pentru a înțelege lucrul acesta. Anume omului nu-i stă în putere ca să explice profeții. Domnul explică profețiile Sale la timpul Său hotărîrii și le descoperă poporului Său, întrucât face pe poporul Său să facă ceva în legătură cu împlinirea profeției, și apoi descoperă credincioșilor Lui însemnătatea acestora. Aceasta încontinuu întărește credința lor. Toată onoarea și recunoștința pentru o astfel de pricepere și explicare se cuvine lui Iehova Dumnezeu, și cu bucurie i Se aduce. Iehova aduce poporului Său această descoperire prin Fiul Său

iubit, Cristos Isus, Capul organizației Sale.

“Când Iehova a trimis pe Moise în Egipt, și l-a folosit pentru o lucrare în legătură cu Izraeliții, atunci Iehova s'a folosit de anumite lucruri și creaturi, cari au preumbril lucruri mai mari din viitor. La anumite timpuri Moise a reprezentat pe Cristos Isus. Dumnezeu a lăsat pe Moise să scrie: „Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine: să ascultați de El!” (5. Moise 18:15) Isus a înălțat aceasta: „Pentru că el (Moise) a scris despre mine.” (Ioan 5:46) Isus a învățat aceasta pe neenicii Săi, și amăsurat acesteia a mărturisit Petru, că Moise este o icoană a lui Cristos Isus. (Fapte 3:22) În unele părți a icoanei întocmite de Iehova, Moise nu pe Cristos Isus, Capul, îl reprezintă, ei pe urmașii lui Cristos, îndeosebi pe urmașii de pe pământ în timpul prezenței a doua a lui Cristos, cari sunt în legământ cu Iehova.

Faraon și stăpânirea mondială pe care a organizat-o a închipuit sau a preumbril în icoană pe Satan și organizația lui blestemată. Izraeliții, poporul ales al lui Dumnezeu, au trăit în Egipt, care este o ilustrație a lumii lui Satan; ei au fost trimiși acolo de Iehova, pentru că scopul Lui să se împlinească. Izraeliții au închipuit în primul rând pe poporul ales al lui Dumnezeu în Cristos și mai departe pe toți aceia, cari stau de partea lui Iehova, și își păstrează neprihănirea față de El. În timpul prezent, atotputernicul Dumnezeu a destăinuit Numele Său Iehova, și popoului Său a lăsat să aibă înțelesul acestui Nume. Aceasta a făcut-o pe vremea, când pe Cristos Isus L-a trimis la Templul Său, pentru că să judece pe poporul Său și să-l libereze, și pentru că să judece și să nimicească organizația lui Satan. Împlinirea profeției, pe care Iehova a descoperit-o popoului Său, se poate crede binemotivat, că cele trei semne arătate de Moise, asemenea vor fi salvârșite de Christos Isus, mai marele decât Moise, și că clasa Templului din harul lui Dumnezeu va putea înțelege aceasta în timpul prezent. Dacă aceasta corespunde, atunci, avem o dovadă pe mai departe, că Iehova a trimis pe Cristos Isus la Templul Său, ca să judece, și că judecata aceasta este acuma în curs.

S e m n e l e

* Moise a făcut cele trei semne față de Izraeliți, și Aaron a conlucrat cu el în chestiunea aceasta. Două din aceste semne au fost demonstrate înaintea lui Faraon. Iehova mai întâi a adus dovada și a convins pe Izraeliți, că El a trimis pe Moise la ei, și apoi a dat dovada și lui Faraon, ca un avertisment pentru el și pentru organizația sa. Atât Izraeliții, cât și Faraon au trebuit să cunoască, că Iehova este atotputernicul Dumnezeu. Oamenii cari fac parte din organizația lui Iehova, precum și aceia cari fac parte din organizația lui Satan, trebuie să fie în clar, că Iehova este Dumnezeu. Primul semn a fost to-

iajul lui Moise, care fiind aruncat la pământ s'a prefăcut în șarpe. Ca păstor de oi, Moise purta un toiag. Acesta a fost folosit în legătură cu primul semn. (2. Moise 3:1) „Domnul i-a zis: Ce ai în mână? El a răspuns: Un toiag. Domnul a zis: Aruncă-l la pământ. El l-a aruncat la pământ, și toiagul s'a prefăcut într'un șarpe. Moise fugea de el. Domnul a zis lui Moise: întindeți mâna și apucați-l de coadă. El a întins mâna și l-a apucat; și șarpele s'a prefăcut iarăși într'un toiag în mâna lui. Iată, a zis Domnul, ce vei face ca să creadă, că ți s'a arătat Domnul, Dumnezeul părinților lor: Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacob.” — 2. Moise 4:2-5.

“Timpul lui Iehova, pentru a trimite în Egipt pe Liberatorul Lui și să-și facă un nume, a fost sosit. În scopul acesta a ales pe Moise, ca să pună o mărturie Izraeliților; și Moise a pus întrebarea, că oare Izraeliții asculta-vor de el și îl vor crede oare, că Domnul i s'a arătat lui. Împlinirea acestei icoane profetice a început în anul 1914. Atunci a fost timpul sosit, când Iehova pe Fiul Său iubit, pe care Moise îl reprezintă în icoană, L-a trimis, pentru că să facă un Nume pentru El, Iehova. În timpul acesta a așezat El pe Cristos Isus. Împăratul Său pe muntele Său sfânt Sion. (Psalm 2:6) În timpul acela L-a trimis, ca să domnească între dușmanii Lui. „Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” (Psalm 110:2) Atunci a fost sosit timpul potrivit pentru Iehova, ca să întrebe pe Cristos: „Ce ai în mână? Moise a avut un toiag de păstor în mână. Toiagul a putut sluji și ca armă contra fiarelor și oamenilor dușmănoși. Era un toiag care afară de aceasta se putea folosi și ca un sceptru. (Ezechiel 19:14) Despre venirea lui a doua ca Judecător și Împărat a zis Cristos Isus: „Dacă însă va veni Domnul în măreția Lui și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul măreției Sale; și aceasta ar fi timpul, când El în calitate de păstor ar separa caprele de oi. (Matei 25:31-46) El și-a început domnia în anul 1911, însă în anul 1918 a venit la Templul Său, ca să judece și să despărțască oile de capre. El a fost trimis ca să pască națiunile și toiagul Lui apare atunci ca un „sceptru de fier.” (Psalm 2:9) Despre nașterea națiunii sau începutul Împărăției stă scris: „Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier.” (Apocalips 12:5) Aceste texte scripturale dovedesc, că toiagul sau sceptrul este un simbol al autorității și puterii, pe care Iehova a transmis-o lui Cristos Isus, pentru a-I executa scopul.

¹⁰ Icoana arată, că Moise la porunca lui Dumnezeu a aruncat toiagul său la pământ. Aceasta nu putea să însemne, că Iehova sau Cristos Isus, ar fi desbrăcat sau ar fi renunțat la ori ce putere și autoritate, pentru că răutatea să aibă frâu liber. Cu mult timp înainte, mai înainte ce Moise a făcut semnul acesta, Satan, care a posedat putere de stăpânire, s'a răscolat împotriva lui Dumnezeu,

și L-a provocat, ca să pună pe pământ astfel de oameni, cari își vor păstra neprihănirea față de Dumnezeu. În urmă, acest nelegiuit a continuat ca atât în cer cât și pe pământ să acționeze. (Iov 1:6,7) În icoana întocmită în Egipt, Satan este reprezentat prin Faraon, care pe atunci a combătut puterea lui Dumnezeu. Moise reprezintă pe Cristos Isus, și la sfârșitul timpului domniei neimpiedecate a lui Satan, Cristos va fi trimis, ca să-și înceapă domnia. Ar fi deci contradictoriu, că Isus ar renunța la puterea și autoritatea de domnie, și în același timp ar împlini porunca lui Iehova: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi”. (Psalm 110:2) Dimpotrivă, împrejurarea, că Moise a aruncat toiagul la pământ, a arătat în icoană, că Isus Cristos și-a îndreptat puterea către lucrurile în legătură cu pământul. Aceasta a făcut-o când războiul din cer era în curs și Satan împreună cu îngerii lui au fost aruncați jos pe pământ. Prin aceasta Cristos Isus pe toți vrăjmașii Lui i-a făcut așternut picioarelor Sale, ce dă de înțeles, că El a mărginit existența lor la pământ și împrejurimea ei. Acuma nu mai sunt alți dușmani în cer; și acuma încă numai un singur centru de răscoală există, anume pământul, unde Cristos Isus păzește bine pe dușman și prin puterea Lui îl ține în frâu, până ce va fi sosit timpul lui Dumnezeu pentru nimicirea lui și a organizației sale. Aruncarea toiagului pe pământ nu stă în nici o relație cu permisiunea răului sau a nelegiuirii, care era deja demult în picioare în Egipt înainte de formarea icoanei. Vocea semnului vorbește o veste ce se referă la venirea Aceluia, care este mai mare decât Moise, și acesta Mai mare trebuie să libereze pe creaturile lui Dumnezeu; aceasta s'a întâmplat după ce nelegiuirea a domnit deja de multe secole în lume.

„Când Moise a aruncat toiagul său la pământ, acesta imediat s'a prefăcut în șarpe. Era toiagul, care, când a căzut la pământ, a devenit șarpe. Șarpele este un simbol al răului, dar nu este totdeauna un simbol al nelegiuirii. Puterea și autoritatea lui Iehova transmisă Fiului Său iubit, își ia o formă de a arăta la nenorocirea, cu privire la lucrurile pământești, anume la organizația lui Satan, care acuma este mărginită la pământ. Un rău poate să fie o crimă, strămtorare, nenorocire, mizerie și întristare pentru acela, care este lovit. Iehova Dumnezeu își folosește puterea, ca să pedepsească sau să exerce judecata, și aceasta aduce rău, sau ceea ce doare asupra aceluia, care s'a purtat pe nedrept. Însă un astfel de rău cu dreptate i se croește unuia ca acesta. Iehova spune: „Eu întocmesc lumina (pentru cel drept), și fac întunerecul (pentru cei nelegiuiți, dușmanii Mei), Eu dau propășirea (pentru rămășiță) și aduc restrierea (peste organizația lui Satan); Eu Domnul, fac toate aceste lucruri.” (Isaia 45:7; vezi mai departe Psalm 97:11; 82:5-7; 107:10; Iuda 13 mai departe „Revista” din 1 și 15 Februarie 1931) Toate procedurile nedrepte sau rele, înseamnă un rău pentru cineva, însă nu toate relele sunt nedreptăți. Dacă Isus își pedepsește dușmanii, atunci

acesta este un rău pentru aceștia, ce li se face pe drept. Scriptura sprijinește pentru această concluzie, că prin faptul, că toiagul a fost aruncat la pământ și acolo s'a prefăcut în șarpe se preambrește în ilustrație, că Isus își lățește puterea, autoritatea și activitatea Sa asupra pământului, ce lucrează cu un efect asemenea șarpelui sau în mod nimicitor asupra organizației lui Satan.

„Această concluzie este sprijinită de Apocalips 9:11: „Peste ele (lăcustele, rămășița, martorii lui Iehova) aveau ca împărat pe îngerul Adâncului, care pe evreește se cheamă Abaddon (adeacă: zdrobitor), și pe grecește Apolion.” Cristos Isus este acest Împărat, și ea atare conduce pe organizația Sa și pedepsește, ceea ce este un rău peste organizația lui Satan. Chiar și „caili” în armata Domnului fac stricăciuni asemenea șerpilor, cum stă scris: „Căci puterea cailor stătea în gurile și cozile lor. Cozile lor erau ca niște șerpi cu capete, și cu ele vătămau.” (Apocalips 9:19) Despre aceia, cari devin dușmanii lui Iehova, spune El: „Căci iată, că trimit între voi niște șerpi, niște basilici, împotriva cărora nu este nici un descăutec, și vă vor mușca zice Domnul.” (Ieremia 8:17) „De s'ar ascunde chiar pe vârful Carmelului, și acolo îi voi căuta și-i voi lua: de s'ar ascunde de privirea Mele chiar în fundul mării, și acolo voi porunci șarpelui să-i muște.” (Amos, 9:3) Astfel dovada scripturală este convingătoare, că toiagul aruncat la pământ, care s'a prefăcut într-un șarpe, ilustrează puterea și autoritatea lui Iehova, pe care le-a transmis lui Cristos Isus, și pe care le folosește împotriva dușmanilor lui Iehova mărginiți acuma la pământ.

„Când toiagul lui Moise dintr'odată s'a prefăcut în șarpe, „Moise fugea de el.” Este sigur, că aici Moise nu reprezintă pe însuși Cristos Isus, deoarece acesta nu fuge. Aici Moise în icoană reprezintă pe urmașii credincioși ai lui Cristos Isus de pe pământ, pe vremea când Cristos cu puterea și autoritatea ce i-a fost transmisă de la Iehova, a aruncat pe dușman jos din cer. Cristos Isus, care a fost îmbrăcat cu orice putere în cer și pe pământ, nu a fugit. Cei ce sunt în Cristos și petrec pe pământ, și din pricina devotamentului lor credincios față de Dumnezeu, sunt priviți ca membrele Cristosului, fug, precum este scris: „Și femeia a fugit în pustie, într'un loc pregătit de Dumnezeu, cu să fie hrănită acolo o mie două sute șasezeci de zile. Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei, unde este hrănită o vreme, vreme și jumătate de vreme, departe de fața șarpelui.” (Apocalips 12:6,14) Toiagul lui Moise în nici o vreme nu a ilustrat pe balaurul Satan. Prin puterea folosită de Isus Cristos împotriva lui Satan și îngerii lui Satan a fost aruncat din cer jos și astfel ura lui Satan contra membrilor organizației lui Iehova care trăiau atunci pe pământ a fost așăfățată în mai mare măsură. Aceștia au fugit apoi în pustie, unde Iehova după îmblățeala războiului mondial le dădu scut și siguranță. Fuga lui Moise dinaintea șarpelui corespunde acestui eveniment și un caz înăl-

rește pe celalalt și în felul acesta arată împlinirea profeției.

„Cam în anul 1918 a fost cuprins de frică poporul lui Dumnezeu de pe pământ. Credincioșii însă în toate privințele trebuie să învingă frica, întrucât se referă la aplicarea puterii lui Iehova, de a aduce rău sau pedeapsă peste dușman. După aceasta Iehova a trimis pe martorii Sai, pe rămășița, ca să vestească vestea de nenorocire sau razbunarea Lui asupra dușmanului: și acum martorii, rămășița, trebuie să ia în mână vestea profeției a mâinii lui Dumnezeu, și să o folosească împotriva dușmanului, ca pe o unealtă vătămătoare asemenea șarpelui, întrucât înștiințează organizația dușmană și pe toți îi avertizează. Când Iehova a făcut Icoana a zis către Moise, care aici reprezintă pe rămășița credincioasă: „Intindeți mâna și prinde șarpele de coadă.” Răspândirea în largul lumii a vestii adevărului, care dă în știre scopul lui Dumnezeu de a justifica Numele Său și de a nimici pe dușman și organizația lui, este aplicarea răului contra dușmanului. Vestea aceasta a fost impărțită de rămășiță pe tot largul pământului și se mai răspândește de ea, și lucrul acesta în mod simbolic este închipuit prin prinderea șarpelui de coadă.

Moise „a întins mâna și l-a apucat; și șarpele s'a făcut țurâș într'un toiag în mâna lui.” În aceasta închipue pe Cristos Isus. Aceasta parte reprezentativă a icoanei arată, că Iehova hotărăște limpuț, când va avea loc războiul din urmă a zilei Dumnezeului Atotputernic, războiul Armageddonului, și când se va sfârși. Cristos Isus folosește toiagul ca pe un șarpe contra organizației dușmanului, și face asupra dușmanilor lui Iehova o judecată desăvârșită și temeinică. După ce aceasta va fi făcut, nu va mai trebui să se folosească toiagul ca șarpe, ei va fi folosit după aceea, ca o unealtă pentru paza și vindecarea turmei; cum stă scris: „Și Eu voi bate din mâni de bucurie, și Îmi voi potoli urgia, Eu, Domnul vorbesc!” (Ezechiel 21:17) Puterea și autoritatea lui Moise ce l-au fost transmise lui Cristos Isus mai marele ca Moise, și se folosește de ele, încelează, ca după terminarea luptei zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic, să mai acționeze ca un șarpe. Cristos Isus cu toiagul sau puterea Lui, va face apoi raport lui Iehova, și după aceea nu va mai fi folosit toiagul pentru bătaie, ei pentru mântuire (vindecare); Astfel Domnul va lovi pe Egipteni, îi va lovi, dar îi va tămădui. Ei se vor întoarce la Domnul, care-i va asculta și-i va vindeca.” (Isaia 19:22) Iehova face aceasta pentru justificarea Numei Său sfânt, pentruca toți să poată cunoaște, că El este Dumnezeu și că El a trimis pe Cristos Isus ca pe un liberator. „Ca să creadă, că și s'a arătat Domnul, Dumnezeul părinților lor: Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob.” — 2. Moise 4:5.

„Este de lipsă pentru rămășița însă a lui Iehova să cunoască aceste mari adevăruri, pentruca credința ei să se întărească și să fie încurajată, pentruca cu curaj să pornească la luptă.

În anul 1911 a început Isus Cristos să-și pună în aplicare puterea, ca să asvârte pe dușman jos pe pământ. De la 1918 încoace face judecată, și judecata aceasta se va termina cu bătălia cea mare a Dumnezeului Atotputernic. Decând Cristos Isus a început să judece, rămășița credincioasă a învățat, că Cristos Isus este în Templu, și că Iehova este numele Dumnezeului Atotputernic. Poporul rămășiței lui Dumnezeu a primit învățătură despre înțelesul acestui Nume și prin aceasta a fost foarte întărit. După anul 1918 rămășița a învățat și înțelesul răului (nenorocirei), și pentruca cauzează Iehova un rău (o nenorocire) întrucât acționează asemenea șarpelui. „Revista” a publicat prima dată dovada scripturală pentru aceasta (în numerele din 1 și 15 Februarie 1931) sub titlul „Pace și nenorocire”; și aceasta este o întărire pentru rămășiță, că Iehova a trimis pe Justificatorul Lui, pe Mai Marele decât Moise, care și prin Moise a fost preumbrit. Rămășița vede așadar, că pentruca-i servesc de mângăere lucrurile scrise mai dinainte.

Instrument vocal

„Moise a mai primit alte două semne, și totuși s'a îndoit, de capacitatea sa de a păși înaintea lui Faraon și prin transmiterea mărturiei pentru Iehova, să poată fi un martor. El a adus ca pretext lipsa darului de a se putea exprima. Și din partea altor martori ai lui Iehova s'a făcut asemenea motivare. Așa tânărul profet Ieremia a folosit asemenea desvinovățire înaintea lui Iehova, când i s'a spus, ca să păsească înaintea casei lui Izrael și să mărturisească. (Ieremia 1:5-9) Unii dintre consacrați au crezut, că ei trebuie să se sprijinească pe capacitățile lor proprii, dacă trebuia să ducă la îndeplinire o lucrare importantă în numele Domnului. Însă motivul anumit a fost, că au avut lipsă de credință și devotament desinteresat față de Iehova. Chiar și astăzi unii unși, dacă sunt invitați să execute o anumită slujbă în numele Domnului, pun motivul, că nu au capacitatea s'o facă. Chiar unii ca aceștia sunt preumbriți de Moise aici în partea aceasta a icoanei. Martorii lui Iehova trebuie să luvețe, că ei bazați pe puterea lor proprie nu ar fi în stare să execute scopul lui Dumnezeu, însă aceea da că prin îndurarea lui Dumnezeu și în spiritul Lui pot să facă ceea ce le poruncește. La seuză lui Moise cu privire la lipsa de capacitate, a răspuns Iehova: „Cine a făcut gura omului? Și cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul? Du-te dar; Eu voi fi cu gura ta, și te voi învăța ce vei avea de spus.” (2. Moise 1:11, 12) Și după aceasta s'a mai codit Moise. „Atunci Domnul s'a mâniat pe Moise, și a zis: Nu-i oare acolo fratele tău Aaron, Levitul? Știu că el vorbește ușor. Iată că el însuși vine înaintea ta; și când te va vedea, se va bucura în inima lui. Tu îi vei vorbi, și vei pune cuvintele în gura lui; și Eu voi fi cu gura ta și cu gura lui; și vă voi învăța ce veți avea

de făcut. El va vorbi poporului pentru tine, îți va sluji drept gură, și tu vei ținea pentru el locul lui Dumnezeu. Iată în mână toiagul acesta, cu care vei face semnele.” — 2. Moise 4:14-17.

¹⁸ Moise joacă aici un rol dublu. Când s'a codit și a căutat să se scuze reprezintă pe aceia de pe pământ, pe cari Iehova îi trimite ca pe martorii Lui, cari însă sunt fricoși și se codesc să meargă. Acolo însă, unde Moise spune lui Aaron ce să zică, reprezintă Moise pe Cristos Isus, ca comandantul organizației Sale. Iehova a trimis pe Aaron cu Moise, pentruca Aaron să fie instrumentul vocal sau vorbitorul lui Moise. Cristos Isus trimite pe credincioasele membre a corpului Său de pe pământ, ca să fie uneltele Sale vorbitoare pe pământ, ca să vestească vestea Impărăției.

¹⁹ Scopul principal al întocmirii acestei icoane dă pulintă rămășiței, ca să stabilească acuma precis timpul împlinirii icoanei. Moise este trimis în Egipt, ca să prezinte mărturia lui Iehova. Mărturia aceasta a trebuit să transmită Izraeliților vestea, iar pe Faraon să-l citeze (la judecată). Moise trebuia să se ivească ca liberatorul Izraeliților și înainte de toate să justifice Numele lui Iehova. Mai marele decât Moise, Cristos Isus, în anul 1914 și-a luat puterea de domnie, în anul 1918 a venit la Templul Său și în împlinirea icoanei a început cu vestirea. „Domnul a zis lui Aaron (reprezentând pe frații lui Cristos, anume pe martorii lui Iehova, care sunt uneltele de vorbit de pe pământ ale lui Cristos): du-te înaintea lui Moise în pustie. Aaron a plecat (începând dela sfârșitul anului 1919), a întâlnit pe Moise (în anul 1922) la muntele lui Dumnezeu (Impărăția) și l-a sărutat (arătând prin aceasta devotamentul desinteresat al martorilor lui Iehova față de Domnul și însuflețirea lor de a asculta în aceasta zi. (Psalm 110:3)” (2. Moise 4:27) Moise a repetat lui Aaron toate cuvintele lui Iehova, care l-a trimis, și i-a raportat despre semnele, pe cari Dumnezeu i-a poruncit; și după aceasta Moise și Aaron au adunat pe Izraeliți și au făcut semnele la vederea poporului și poporul a crezut.

²⁰ Observă acuma, cum faptele corespund icoanei profetice și astfel stabilesc timpul împlinirii ei. Indată după venirea Domnului Isus Cristos la templul lui Iehova, în anul 1918, războiul mondial s'a sfârșit, și poporul lui Iehova a început din nou să se pună în activitate. În anul 1919 consacrării au văzut, că Elisei a preumbrit o lucrare, ce a trebuit să se facă, și ei și-au început călătoria prin pustiu, ca să priceapă dela Domnul că ce trebuie să se facă, cu scopul, de a-l și face. Aceia de pe pământ, care cu credincioșie s'au devotat lui Iehova și sunt preumbriți în icoană prin Aaron, au întâlnit pe Domnul în Impărăție în anul 1922, și în timpul acesta s'a recunoscut prima dată scopul Impărăției, când a avut loc o a doua revărsare a spiritului sfânt al lui Dumnezeu. Evident, că aceasta semnalează timpul ungerii lor; și atunci a răsunat strigătul de luptă:

„Vestiți pe Rege și Impărăția.” Dela acel timp încoace mulți au intrat în servicii de bunăvoie și — asemenea lui Aaron — au explicat vocea semnelor, întrucât pun mărturia lui Iehova oamenilor, cari nu sunt în armonie cu organizația lui Satan și cari trebuie să fie eliberați din organizația lui Satan. Unșii lui Iehova trebuie însă mai întâi să se înfrupte ei din cunoștința aceasta despre Impărăție și însemnătatea ei și mai departe, că eliberarea din organizația lui Satan va veni îndată dupăce mărturia a fost pusă. Lumina aceasta a dat-o Iehova poporului Său încetul cu încetul. Înainte de anul 1921 mulți unși ai Domnului au fost de părerea, că Satan ar fi legal, și nu mai înainte de toamna aceluiaș an s'a adus dovada, că Satan nu este legal. Nașterea națiunii sau începutul Impărăției nu a fost recunoscut înainte de începutul anului 1925, și chiar nici atunci nu au putut înțelege lucrul unui consacrării. (Vezi T. de V. din Mai 1925) În anul 1926 Domnul a dat poporului Său vestea explicată în cartea „Liberare”. Aceasta dădu unșilor de înțeles, că Satan și-a format o puternică organizație, care în războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic va fi stăpinită. După aceasta a mătat Iehova poporului Său înțelesul N numelui Său mare, și a trimis pe poporul Său, ca să vestească Numele Lui. Dupăce informațiunea a fost dată mai întâi martorilor lui Iehova, după aceasta au trebuit să iasă afară, ca să facă lucrarea, ce le-a încredințat-o Domnul Dumnezeu. Iehova a pus cuvintele Sale în gurile lor și mâna Lui ocrotitoare a întins-o asupra lor și le-a poruncit și le poruncește încă, ca să vestească adevărul Lui, în timp ce întemeiază pe pământ organizația nouă. (Isaia 51:16) Dupăce Moise și Aaron au venit laolaltă cu Izraeliții și au făcut cele trei semne înaintea lor, erau echipați pe deplin, ca să execute lucrul, ca să transmită prevestirea lui Faraon, și să scoată pe Izraeliți din Egipt.

Mersul la Egipt

²¹ Ascultând de poruncile lui Iehova, Moise și Aaron au mers în Egipt, s'au ivit înaintea lui Faraon și i-au transmis vestea. Când Faraon a auzit mărturia, a pus la îndoială și a bațjocorit intenționat Numele sfânt al lui Iehova. El a fost primul om de pe pământ, care a făcut aceste ambe lucruri, și în aceasta reprezintă el pe Diavolul și organizația lui pământească din prezent. Disprețul încăpăținat al lui Faraon a fost o vătămare nerușinată și obraznică a lui Iehova. Această procedură se împlinește la Domnul Isus și membrele corpului Său, cari transmit Diavolului și organizației sale vestirea și în ocările ce rezultă în urma acestui fapt din partea acelorora, cari sunt dușmanii lui Iehova.

²² Iehova a poruncit lui Moise și Aaron să se prezinte înaintea lui Faraon. „Dacă vă va vorbi Faraon, și vă va zice: Faceți o minune! Să zici lui Aaron: Ia-ți toiagul, și aruncă-l înaintea lui Faraon, și toiagul se va preface într'un șarpe.”

(2. Moise 7:9) Că Moise și Aaron s'au ivit înaintea lui Faraon, arată, că poporul de rămășiță a lui Dumnezeu de pe pământ, sub porunca și conducerea directă a lui Cristos Isus, se arată înaintea domnilor care reprezintă pe Satan, atât văzuți cât și nevăzuți, și înaintea lor cum și înaintea lui Gog și Satan trebuie să mărturisească, că stă de partea lui Iehova și că este martorul și reprezentantul lui Iehova, scos din lume și trimis ca să pună mărturie pentru Numele Celui Prea Înalt. Rămășița trebuie să transmită acestei bande dușmane cu Iehova, prevestirea și scopul lui Iehova, de a se răzbuna împotriva tuturor dușmanilor Săi. Reprezentantii lui Satan de pe pământ îndeosebi dela venirea Domnului la Templul lui Iehova au tras la îndoială în mod accentuat, că martorii lui Iehova reprezintă pe Dumnezeul Cel Prea Înalt și Impărăția Lui, dupăcum și Faraon a pretins dela Moise și Aaron ca să facă o minune. Domnul a folosit pe poporul Lui, ca acesta să facă o minune.

²³ Porunca lui Iehova, ca Aaron să arunce toiagul înaintea lui Faraon, închipue, cum Isus Cristos poruncește credincioșilor membri a corpului Său, rămășiței, care este martorul lui Iehova, ca să îmbrace răzburarea ca o haină, și răvna ca o manta și să vestească răzburarea Celui Prea Înalt împotriva organizației lui Satan. (Isaia 59:17) Prin aceasta dă de înțeles clar, că ei sunt în armonie cu Iehova Dumnezeu, fac parte din armata Lui și posed răvna Domnului Isus pentru justificarea Numelui lui Iehova. Cristos Isus, ca Iehu antilipic, merge înainte, ca să execute judecata contra dușmanilor lui Iehova; membrele corpului, rămășița trebuie să ia parte la aceasta judecată, întrucât vestesc răzburarea lui Iehova; și îi aduc laudă și mărire. Ca martorii lui Iehova vestesc ei domnilor și poporului, că în lupta Armagedonului toiagul sau puterea lui Cristos se va preschimba în ceva asemenea unui șarpe, pentru a fi folosit în scopul să aducă nenorocire și pedeapsă meritată asupra organizației lui Satan; și aceasta va servi dovadă tuturor, că Iehova este Dumnezeul Atotputernic peste întreg pământul.

²⁴ Moise și Aaron au urmat porunca lui Dumnezeu, ca să pășească înaintea dușmanului. „Moise și Aaron s'au dus la Faraon, și au făcut cum poruncise Domnul. Aaron și-a aruncat toiagul înaintea lui Faraon și înaintea slujitorilor lui; și toiagul s'a prefăcut într'un șarpe.” (2. Moise 7:10) Această prezență și vestirea mărturiei pentru Iehova în fața oardei lui Faraon antilipice, se execută acuma de martorii lui Iehova, de rămășița credincioasă, care trăiește acuma pe pământ. Această lucrare pare să fi ajuns un punct culminant în anul 1931, când vestea „Impărăția speranța lumii”, a fost răspândită peste întreg pământul și broșura care conține vestea a fost transmisă atât clasei domnitoare cât și popoarelor din întreaga „Creștinătate.” Martorii lui Iehova preumbrăși prin Aaron continuă, ca să vestească cu toată puterea transmisă lor (ilustrat prin toiag), că Iehova va lăsa să păvălească asupra organizației

lui Satan pe „cea mai rea dintre națiuni”; și prin aceasta se înțelege națiunea lui Iehova, care este cea mai înfricoșătoare, care se luptă contra organizației lui Satan. (Ezechiel 7:24) Martorii lui Iehova sub conducerea lui Christos Isus umblă astăzi printre fiare sălbatice și își fac lucrul fără leamă: fiarele sălbatice sunt partea vizibilă a organizației satanice. În lucrarea aceasta sunt „înțelepți ca șerpii, și blânzi ca porumbeii.” (Matei 10:16) Ei înșiși nu execută nici un fel de lucru de măcel, ci lucrul lor este vestirea publică a scopului lui Dumnezeu, de a nimici organizația lui Satan prin brațul Lui drept, Cristos Isus. Ei sunt ocupați încetinciu, ca să transmită această veste organizației blestemată a Diavolului. După aceasta ajungem la un alt punct culminant al lucrului cu vestea: „Poate să rămână în picioare guvernul American?” Ea este o altă prevestire contra lui Satan și reprezentanții lui, că orice cale a acestei organizații blestemată se va tăia dela Cel Atotputernic. În timpul de față organizația pământeană domnitoare a lui Satan, de sub conducerea lui Gog, conducătorul ei nevăzut, discreditează pe martorii lui Iehova ca pe niște răutățicioși, ca pe niște șerpi veninoși, și se sfătuiește și face conspirație, ca să nimicească pe acești martori. (Psalm 83:1. Astfel minunea și prefacerea toiagului în șarpe executată înaintea lui Faraon prin aruncarea toiagului la pământ, reprezintă lucrarea chinuitoare în felul șarpelui, ce este îndreptată acuma pe pământ contra organizației lui Satan.

Încercare de a nimici vestirea

²⁵ Reprezentantul principal al lui Satan de pe pământ, a chemat apoi pe sfetnicii lui de război. „Dar Faraon a chemat pe niște înțelepți și pe niște vrăjitori, și vrăjitorii Egiptului au făcut și ei la fel prin vrăjitoriile lor.” (2. Moise 7:11) Precum atunci, Faraon a chemat pe sfetnicii lui, așa acuma funcționarii organizației Diavolului se întrunesc, ca să se sfătuiască și să facă conspirație împotriva unsilor Lui. Când vrăjitorii lui Faraon și-au aruncat toiagele înaintea lui la pământ, toiagele s'au prefăcut în șerpi. Aceasta arată în umbră activitatea lui Satan, cum el, dupăce a fost aruncat pe pământ, își folosește puterea în mod nelegiuit și aduce suferințe și asuprire peste oameni. Pentru aceasta a lăsat Domnul să se scrie: „Vai de voi pământ și mare! Căci Diavolul s'a pogorit la voi, cuprins de o mânie mare fiindcă știe, că are puțină vreme.” (Apocalips 12:12) „Pământul” semualizează aici pe clasa domnitoare, care folosește măsuri nelegiuite de asuprire și aduce mare mizerie și suferințe peste oameni. „Marea” reprezintă pe oamenii, cari sunt deja înstreinați dela Dumnezeu și suferă. „Înțelepții” și vrăjitorii pământeni ai Diavolului, anume amăgitorii iscusii, elementele financiare, politice și religioase a organizației lui Satan de pe pământ, își folosesc puterea primită dela Diavol în năzuințele lor disperate, de a desființa sau a îm-

piedeca lucrul lui Iehova; ei intenționează să întoarcă pe oameni de la Dumnezeu Atotputernic, și să-i lînă în robie. Ei caută să arate oamenilor, că ei posed o putere, care ar fi egală cu cea a lui Iehova, și că ei ar putea să facă ceea ce face El. Acești reprezentanți ai Diavolului pre-lind pentru sine titlul „stăpâniri înalte” (autorități înalte) și poruncesc ca poporul să lînă în seamă de ceea ce ei au de spus. Ei folosește puterea, pe care au primit-o de la Satan, în mod amăgitor și nelegiuit, ca să necinstească Numele lui Iehova și să aducă peste popor poveri grele, mizerie și suferințe; și aceasta are ca urmare atâta mizerie, încât lumea zace acum în durerile celei mai grele stări de mizerie și străm-torare, ce s'a abătut vr'odată mai înainte peste ea. Și totuș va fi și mai rău, și timpul cel mai înfricoșător al străm-torării este încă în viitor. Șerpii asemenea toiegelelor acestor nelegiuiți este împotriva adevărului, și prin urmare împotriva lui Dumnezeu și împotriva Împărăției, deoarece acești oameni sprijinesc și servesc organizația ble-stemată a lui Satan.

20 Toiagul lui Aaron dimpotrivă, care este asemenea șarpelui și prevestește nenorocire asupra dușmanului, se va folosi în spre binele poporului și spre justificarea N numelui lui Iehova. „Toți și-au aruncat toiegele și s'au prefăcut în șerpi. Dar toiagul lui Aaron a înghițit toiegele lor.” (2. Moise 7:12) În antitip ambele toiege vorbesc una împotriva alteia; dacă însă Iehova în executarea judecării Sale de fapt va pune în exercițiu Armageddonul, atunci puterea Sa sau, toiagul răului, care va fi mînuit de „dreapta Lui”, Cristos Isus marele executor al judecării, va înghiți toate relele și toate faptele nelegiuite pe cari Satan și reprezentanții lui asemenea șarpelui le-au încărcat asupra poporului. În modul acesta va face Iehova clar, că puterea Lui este cea mai mare și că puterea unită a lui Satan se va zădărnici cu totul înaintea puterii Sale. Iehova în modul său drept, va face o scurtă lucrare cu lucrarea nelegiuită. (Romani 9:28) Înainte ce Satan va fi aruncat în adânc, va trăi să vadă nimicirea organizației sale întregi; și prin aceasta Iehova îi va arăta, că El este Dumnezeu atotputernic peste tot pămîntul.

21 Satan nu se va abate niciodată din calea lui nelegiuită. „Inima lui Faraon s'a împietrit, și n'a ascultat de Moise și de Aaron, dupăcum spusese Domnul.” (2. Moise 7:13) Satan aici preumbrește în icoană foarte nimerit, că vestea răzbunării lui Dumnezeu, care se vestește acum lui Satan și reprezentanților lui, niciodată nu va avea ca rezultat, că se vor supune lui Iehova. În cursul domniei de o mie de ani a lui Cristos, acești nelegiuiți vor fi morți. Dacă însă la sfârșitul aceluși timp vor fi scoși din groapă, atât Satan cât și aceia cari îl urmează, se vor contra cu Dumnezeu Iehova, și vor fi nimiciți pentru vecie. — Apocalips 20:7-9.

22 Iehova lasă acum să se dea mărturia Lui înaintea stăpînitorilor lumii, înaintea domnitorilor

vizibili cât și invizibili, pentruca ei niciodată să nu se poată scuza, că ar fi fost înșelați. El lasă asemenea să se dea o lămurire oamenilor, cari doresc după dreptate, pentruca să poată decide și să ia poziție de partea Celui Prea Înalt și să poată trăi. Pentru a ajuta martorilor Lui, rămășiței Sale credincioase, pentru a-i mângăia și a-i încuraja, Iehova cu mult timp înainte a lăsat să se întocmească aceste icoane, și acum le descopere înțelesul lor. Fericiți sunt aceia, cari văd și prețuesc acum, ce a făcut marele Dumnezeu pentru ei și ce face încă și acum; ei își vor arăta aprecierea lor pentru aceasta, întrucât vor continua, ca să vestească lucrările și Numele Celui Prea Înalt.

(Continuarea urmează).

Intrebări pentru studiul berean

Alin. 1. Cui dă Iehova mărturia aceasta? Cum? În ce scop? Cu ce rezultat? Pentru ce se spune despre mărturia lui Iehova că ar fi „sigură”?

Alin. 2. Ce mijloace folosește Iehova, ca să dea mărturia? Ce înseamnă expresiunea, că „semnul are o voce”?

Alin. 3. Unde și cum a decoperit Cel Prea Înalt numele Său Iehova lui Moise? Explică cum în timpul acela, Moise era la muntele Horeb. Ce îndrumări a dat Iehova acolo lui Moise? De ce chestiune a caracterizat începutul această procedură?

Alin. 4. Pentruce a rostit Moise cuvintele raportate în 2. Moise 4:1?

Alin. 5. Explică scopul celor întâmplare la poalele muntelui Horeb, și pentruce s'a scris darea de seamă. Ce rezultat a avut năzuințele aceluia, pentru cari s'a făcut raportul, pentru a pricepe „vocea semnelor”? Explică faptul, că aceștia acum înțeleg atât profetia cât și scopul ei.

Alin. 6, 7. Explică 5 Moise 18:15 și citează text scripturale, cari dovedesc, că o astfel de aplicare este potrivită. Pe cine a închipuit Moise în icoana profetică? Pe cine a închipuit Faraon? Ce se arată prin împlinirea acestei profetii?

Alin. 8, 9. În prezența cui s'au făcut cele trei semne, și pentruce s'au făcut? Descrie prima dintre aceste semne și explică ce reprezintă toiagul lui Moise

Alin. 10. Ce se arată prin aceea, că Moise a aruncat toiagul la pămînt?

Alin. 11, 12. Ce înseamnă simbolul, că toiagul s'a prefăcut în șarpe, când a fost aruncat la pămînt? Arată, că această concluzie este sprijinită de alto texte scripturale.

Alin. 13. Ce se ilustrează prin aceea, că Moise „fugea de el”, când toiagul s'a prefăcut în șarpe?

Alin. 14, 15. Ce este împlinirea poruncii profetice: „Prinde șarpele de coadă”? Și care este împlinirea cuvintelor „și iarăși s'a prefăcut în toiag în mîna lui”?

Alin. 16. Arată dovada din prezent și activitatea anti-tipului lui Moise.

Alin. 17. Ce se ilustrează prin scuza lui Moise, că nu are darul de a se exprima ușor? Ce este lecțiunea ce trebuie să se învețe din aceasta?

Alin. 18. Arată rolul îndoit al lui Moise în 2. Moise 4:14-17.

Alin. 19. Ce scop important împlinește icoana aceasta profetică? Aplică 2. Moise 4:27.

Alin. 20. Explică faptele, care se potrivește acestei icoane profetice și care stabilesc timpul împlinirii profetiei.

Alin. 21, 22. Cum se împlinește apariția lui Moise și Aaron înaintea lui Faraon și felul și modul cum a fost primită mărturia lor?

Alin. 23. Descrie împlinirea icoanei profetice, când Aaron aruncă toiagul lui Moise înaintea lui Faraon.

Alin. 24. Explică, ce se ilustrează prin minunea, că

toiagul a fost aruncat la pământ înaintea lui Faraon și acolo s'a prefăcut în șarpe.

Alin. 25. Arată împlinirea dela 2. Moise 7:11 și armonia acestui loc cu Apocalips 12:12.

Alin. 26. Arată, că împlinirea a 2. Moise 7:12 servește spre justificarea numelui lui Iehova și spre binele poporului.

Alin. 27. Aplică 2. Moise 7:13.

Alin. 28. Ce scop servește aceea, că Iehova lasă acum să se dea mărturia Sa domnitorilor și poporului? Cum își vor dovedi martorii lui Iehova aprecierea lor față de harul arătat lor?

W. T. din 1 April 1933.

Ințelesul cuvântului și scopului lui Iehova

Între oamenii sfinți din timpurile vechi, cari au scris profeții, era și Daniel, mult iubit de Dumnezeu. Dumnezeu a condus mințea și mâna lui, ca să scrie jos lucruri minunate din viitor. Daniel nu a înțeles ce a scris, și aceasta a și mărturisit-o. Dumnezeu îi dădu anumite semne perceptibile cu văzul, care trebuiau să ajute înțelesul acelor, cari vor trăi pe pământ în timpul împlinirii profetiei. Dumnezeu a hotărât timpul împlinirii ca timpul revenirii Domnului, pe care îl arată ca „Mihael, patronul cel mare, care stă pentru fiii poporului tău.” Apoi a vorbit către Daniel: „Tu însă Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetlueste cartea, până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi și cunoștința va crește.” — Daniel 12:1.

Popoarele de pe pământ văd astăzi pretutindeni împlinirea acestei profeții. Cuvintele profetului: „mulți o vor citi” arată o studiere și cercetare serioasă a Cuvântului lui Dumnezeu la „timpul sfârșitului” din partea acelor, cari sunt cu totul devotați Domnului Dumnezeu; deoarece timpul a sosit, pentruca cuvintele profetului să se descopere clasei servului lui Dumnezeu. Intrucât Cuvântul lui Dumnezeu a fost scris pentru poporul lui de legământ (Romani 15:1) și nu pentru necredincioși, și deoarece profetul spune, că pe timpul sfârșitului „mulți o vor citi și cunoștința va crește”, astfel putem aștepta, că creșterea cunoștinței amintite se va câștiga de aceia, cari sunt poporul uns al lui Dumnezeu, și nu aceea, că ar fi vorba de înnulțirea sau creșterea cunoștințelor persoanelor lumesti.

Dupăce Daniel a descris istoria stăpânirilor mondiale, și ceea ce se va întâmpla cu multă vreme după zilele lui, a zis: „Eu am auzit dar n'am înțeles; și am zis: Domnul Meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?” (Daniel 12:8) Ca răspuns la întrebarea lui, i-a zis Iehova: „Dute Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; cei răi vor face răul, și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuși vor înțelege.” (Daniel 12:9, 10) Fără îndoială a sosit acum timpul, când Biblia trebuie să fie înțeleasă; și

aceia cari se încred în Dumnezeu și Cuvântul Său și se încred în jertfa cea mare a Fiului Său iubit, trebuie să fie curățiți, lămurii și înalbiți, pentruca credincioșia lor față de Dumnezeu să se întărească.

„Nelegiuții” sunt aceia, cari odinioară au avut parte de o oareșcare cunoștință a lui Dumnezeu, cari însă cunoștința aceasta au folosit-o în scopuri egoiste. Aceștia nu trebuie să primească nici o cunoștință. Aceasta explică pentruce preoții moderniști (libercugetători) nu înțeleg Biblia. Înțelepții în înțelesul profetiei lui Daniel sunt aceia, cari au oareșcare cunoștință despre Dumnezeu și Cuvântul Său, și cunoștința aceasta o folosesc amăsurat voinței lui Dumnezeu. Aceștia sunt aceia, cari cu umilință și cu bucurie ascultă adevărul, îndatăce îl aud. Acuma este timpul, ca adevărurile mari și adânci, cari timp atât de lung au fost o laină pentru oameni, să fie înțelese. Către aceia, cari cu sinceritate caută după înțelepciune, spune Domnul: „Lăuntru Său deschide Iehova celor ce se tem de Dânsul și El îi învață legământul Său.” — Psalm 25:14.

Cuprins pe scurt așadar: Dumnezeu a creat omul, ca pe cel mai presus element al creațiunii pământene. El a creat pământul ca locuință pentru om. Voința Lui a fost, ca oamenii să obțină o însemnare despre cele mai importante părți a experiențelor lor, și astfel a orânduit, ca cunoștința despre relația omului față de Dumnezeu să fie transmisă din generație în generație dela Adam și până la Moise. Prin Moise a început El să însemneze Sfânta Scriptură. Dumnezeu a condus pe Moise și pe ceilalți oameni credincioși cari au scris după timpul lui Moise la descrierea textelor scripturale. El a păzit Biblia în ciuda tuturor năzuințelor lui Satan și a reprezentanților săi, pentru a o nimici. Dumnezeu a îngăduit, ca să facă din Biblie mai multe manuscrise, și aceasta a lăsat să se facă de niște oameni cinstiți și adevărați. Pentru aceasta putem să ne încredem cu totul în Cuvântul lui Dumnezeu, care este absolut adevărat. David, unul dintre profeți a scris: „Căci cuvântul Domnului este adevărat, și toate lucrările Lui se împlinesc cu credincioșie.” — Psalm 33:4.

Cercetătorul evlavios poate să vină cu încredere la Sfânta Scriptură, știind, că Ea raportează despre voința lui Dumnezeu cu privire la oameni și s'a dat omului pentru a fi învățat în neprihănire. Plin de încredere poate să se bazeze pe Ea. Sfânta Scriptură este temelia credinței sale în Dumnezeu, și cunoașterea Ei îl face capabil, ea să priceapă ceva din iubirea cea mare a lui Dumnezeu față de neamul omenesc. Cum Dumnezeu lasă să cadă mai multă lumină asupra Cuvântului Său și aceasta luminează în inima oamenilor devotați lui Dumnezeu, cari s'au consacrat lui Dumnezeu, ea să facă voia Lui, starea inimii unora ca aceștia găsească expresiune în cuvintele psalmistului.

„Mă închin în Templul Tău cel sfânt, și laud Numele Tău, pentru bunătatea și credincioșia Ta, căci Ți s'a mărit faima prin împlinirea făgăduințelor Tale. În ziua când Te-am chemat, m'ai ascultat, m'ai îmbărbătat și mi'ai întărit sufletul. Toți împărații pământului Te vor lauda Doamne, când vor auzi cuvintele gurii Tale.” — Psalm 138:2-4.

Cercetătorul serios și sincer al adevărului nu este avizat la presupuneri. El nu trebuie să-și sprijinească concluziile cu părerile oamenilor; dacă posedă Biblia și știe că este Cuvântul lui Dumnezeu și pentru aceasta este drept și absolut adevărat, poate să examineze cu Ea orice învățătură ce i se pune înainte. „La lege și la mărturie” spune profetul Isaia. (8:20) „Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsară zorile pentru poporul acesta.” În înaintarea în studiul scopului dumnezeesc să examinăm orice punct cu Biblia. Dacă lucrul adus înainte nu este în armonie cu Sfânta Scriptură, trebuie respins. Dacă însă Biblia îl sprijinește, atunci trebuie primit.

Cât de îndurat este Domnul nostru față de om, creatura Lui! Cu toate că omul este imperfect și păcătos, Dumnezeu îi spune: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e carmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura se vor face ca lăna.” (Isaia 1:18). În timp ce omul își folosește capacitatea de cugetare, cu care l-a înzestrat Dumnezeu, și întrucât leagă texte scripturale laolaltă cu alte texte scripturale în armonie, poate să edifice o clădire de credință, care nu se poate zgudui de nici o viclenie a oamenilor și prin nici o influență a celui rău. În măsura ce cunoaștința lui Dumnezeu și a scopului Său crește, în aceea măsura se va mări și iubirea și devotamentul față de Dumnezeu, marele „Dător a tot darul bun și desăvârșit”. În felul acesta pășind mai departe în lumină, cărarea va fi luminată tot mai clar și mai clar, până ce va fi ajunsă lumina din culmea zilei. — Proverbe 4:18.

Iehova Dumnezeu nu folosește nici o silă, ca să miște pe oameni ca să asculte de El. Dumnezeu este iubire și intenția Lui este aceea, ca creaturile să învețe, că numai iubirea este îndemnul adevărat a tuturor faptelor. Iubirea este expresiunea neogoismului. Dumnezeu a arătat calea către viața

vecinică, și altă cale nu există. Fiecare cine iubeste pe Dumnezeu, ascultă de El. Omul, care cu supunere îndemnat de iubire, umblă pe drumul prescriș de Dumnezeu, în sfârșit va primi răsplata vieții vecinice. Aceasta este învățătura, pe care omul trebuie s'o învețe amăsurat voinței lui Dumnezeu.

Satan prin înșelăciune, amăgire și silnicie a sedus pe oameni, ca să asculte de el. În modul acesta a abătut el cugetul oamenilor dela Dumnezeu și i-a condus pe calea morții. Omul trebuie să primească o ocazie ori să aleagă calea dreptății, ori calea nedreptății. O astfel de ocazie i s'a dat lui Adam și el a ales calea nedreptății. Până în ziua de azi cei mai mulți oameni au apucat pe aceeaș cale stricăță. Numai aceia, cari s'au încrezut în Domnul și s'au năzuit cu credincioșie, ca să-L servească s'au abătut dela roadele nedreptății.

Pentru Iehova a fost o durere mare, când masele omenirii s'au abătut la nedreptate. Prin marele potop Dumnezeu a voit să dea creaturilor Sale inteligente lecția, că puterea Lui e nemărginită, și că în sfârșit făcătorii de rele trebuie să sufere o înfrângere definitivă. Pentru aceea a nimicil pe cei nelegiuți cu potopul. Potopul mare nu a fost o demonstrație de ură dornică de răzbunare din partea lui Iehova, deoarece Dumnezeu nu are nici o ură și pentru aceasta nici nu poate să exprime așa ceva. Ura este o stare de inimă, care duce la proceduri fără considerațiune și o completă neluare în seamă a drepturilor și prosperitatea altora, și care este hotărâtă intenționat ca să nu caute îndreptarea nedreptăților ce s'ar putea îndrepta. Potopul s'a întâmplat întru justificarea Numei sfânt al lui Iehova și în spre binele vecinic al creaturilor Sale inteligente, înosebi omul. Aceasta se poate înțelege clar, dacă scopul dumnezeesc se va înțelege de oameni. Potopul mare a fost o necesitate și reprezintă o procedură a lui Iehova, care a fost pusă la cale de iubirea Sa.

Poate deci să se spună, că creerea omului a fost o nereușită? Intrucât este vorba de om, da; intrucât însă este vorba de Dumnezeu, nu. Dacă omul ar fi ascultat de Dumnezeu, atunci la timpul hotărât pământul ar fi fost împopulat cu o generațiune de creaturi desăvârșite. Intrucât omul a fost abătut prin influența celui rău și i s'a supus lui, astfel a devenit o nereușită. Cu toate acestea puțini oameni, cari au făcut tot ce au putut, ca să asculte de Dumnezeu și să-L servească, deoarece El iubese, au fost și sunt o reușită. Ingrijirile pe cari le-a făcut Dumnezeu pentru a preîntâmpina stările grele, arată, că privit din punctul Lui de vedere, creerea omului nu este o nereușită. La timpul Său hotărât Dumnezeu voiește să demonstreze înțelepciunea căii urmate de oamenii credincioși. Dacă scopul lui Iehova va fi înțeles, înțelegerea aceasta va arăta tuturor oamenilor, că toate faptele Sale sunt drepte și adevărate.

Scopul lui Dumnezeu cu oamenii în nici un raport nu a fost o nereușită. El a făcut pregătiri

pentru a preîntâmpina orice greutăți. Cu toate acestea ține de înțelept, ca să nimicească lumea din pricina nelegiuirii creaturilor din ea, totuși puterea lui Dumnezeu este nemărginită și la timpul hotărât de El din răul acela va scotea bine. Scriptura spune: „Cunoscute din etern sunt lui Dumnezeu toate lucrările Lui.” (Fapte 15:18; trad. veche) Cuvintele acestea însă nu arată, că Dumnezeu ar fi avut un plan sau că ar avea un plan, deoarece un plan ar însemna o mărginire a puterii și înțelepciunii lui Iehova. Pentru El nu este de lipsă să facă un plan deoarece puterea lui Dumnezeu nu cunoaște îngrădiri. Înțelepciunea Lui este desăvârșită. Alotputernicul Dumnezeu hotărăște să facă anumite lucruri, și înțelepciunea Lui nemărginită cunoaște aceste lucruri și știe când se vor începe și când se vor sfârși. El este cu totul și pedepă complet pentru sine însuși. — Vezi Revista din 1931.

Este clar, că Dumnezeu ar avea mai multă bucurie de ascultarea deplină a omului față de legea Sa, însă faptul, că creaturile Sale nu au ascultat de legile Sale, nu documentează în nici un caz contra înțelepciunii lucrării Sale de creare și nici contra hotărârii Sale cu privire la Creațiune.

După potop Dumnezeu a poruncit neprihăni-

tului Noe și fiilor săi ca să se înmulțească și din nou să umple pământul. (1. Moise 9:1) Ei au făcut aceasta. Noe era el oare într'adevăr neprihănit? Ca un urmaș al lui Adam a fost un bărbat imperfect, inima lui însă a fost dreaptă, și el a avut credință în Dumnezeu și a dovedit credința sa, și din pricina credinței sale a fost socotit neprihănit. Ca urmași ai lui Adam, lui Noe și fiilor săi le-a fost imposibil, ca să producă o generație desăvârșită.

Dacă neamul omenească trebuie să se bucure odăla de viața vecinică, o putere mai mare decât cea omenească trebuie să intervie. Nimenea nu poate să se ridice dela sine de șiretele dela ghețe peste un pisc mare de munte. Cu atât mai puțin omul nu se poate face desăvârșit în urma străduințelor sale proprii. Evoluționiștii dau dovadă de aceeași măsură de „înțelepciune” cași acela om, care cu șiretele sale dela ghețe vrea el însuși să se transporte peste vârful unui munte. Mulți oameni aparțin acestei clase nebune, care afirmă, că poate să se desvolte el însuși la desăvârșire. Oamenilor trebuie să se învețe adevărul și Dumnezeu a făcut pregătiri cu bogăție în privința aceasta.

W. T. din 1 Aprilie 1933.

Insușiri pentru Impărăție

Dacă oamenii aleg pe cineva dintre ei, ca acela să domnească peste ei, atunci cu îngrijire cumpănesc calitățile sau însușirile unuia ca acesta. Cu toate acestea chiar și la cea mai bună alegere în cursul vremurilor se arată, că lipsește multe calități necesare și de dorit pentru un adevărat domnitor. În domnia de pace vecinică a lui Iehova, Regele regilor va fi cel dorit al tuturor naștunilor.

Cine va fi în legătură strânsă în domnia dreaptă sau Impărăția lui Dumnezeu cu Regele, Isus Cristos? Care sunt însușirile care sunt de lipsă pentru o poziție oficială în această guvernare?

Blândețea este una din însușirile acelorora, care se apropie de Impărăție. Când Isus a venit și s'a înbiat ca Rege, atunci a venit cu blândețe. (Matei 21:5) Către ucenici a zis: „Invățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima.” (Matei 11:29) El nu a fost îngâmfat și infumurat de importanța lui proprie, El a cumpănit însă faptul, că a fost reprezentantul lui Dumnezeu. Pentru că este blândețea o cerință inevitabilă, o însușire neapărată? Dumnezeu răspunde prin profetul Său: „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa.” (Psalm 25:9) Trufia este chiar contrarul smereniei. Cine a fost favorizat de Domnul și apoi devine mândru și trufaș, este nelegiuit în ochii Domnului. Despre aceștia declară Dumnezeu:

„Domnul sprijinește pe cei nenorociți, și doboară pe cei răi la pământ.” — Psalm 147:6.

A fi blând (smerit) înseamnă a nu cugeta mai presus despre sine, decât se cuvine a se cugeta. (Romani 12:3) Aceasta înseamnă, a se cugeta mereu, că tot ce are un creștin, nu le are mulțumită marelui sale proprii, ci că orice lucru prețios este un dar îndurat al lui Dumnezeu. Iehova este dătătorul a tot darul bun și desăvârșit. — Iacob 1:17.

Cei săraci cu spiritul sunt aceia, cari nu se ridică ei pe ei înșiși, ci în smerenie și iubire umblă înaintea Domnului. Isus a zis: „Ferice de cei săraci în Duh, căci a lor este Impărăția cerurilor”. (Matei 5:3) Așadar una din însușirile recerute este smerenie. Iarăș a zis El: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Impărăția cerurilor este a celor ca ei.” (Matei 19:14) Un copil mic este blând și primește învățătura, și dacă este educat potrivit, devine și ascultător. Aceste sunt însușirile, care trebuie să fie demonstrate din partea acelorora, cari vor face parte din Impărăție.

Aceste reguli dumnezeiești exclud așadar pe cei mândri, îngâmfăți și cari caută să fie plăcuți. Preoții timpului modern deși afirmă, că sunt drești, însă în același timp vânează după onoare din partea oamenilor. Ei fac legături de prelinie cu financiari și politicieni ca să constituie lumea rea de azi, a cărei dumnezeu este Satan, și să ia parte la ea.

Unii ca aceştia sunt exact chipul fariseilor, cari pe timpul când Isus era pe pământ au constituit statul preoţilor şi chiar au afirmat, că în calitatea aceasta să reprezinte pe Dumnezeu. Isus a vorbit către ucenicii Lui: „Dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor şi a fariseilor, cu nici un chip nu veţi intra în Impărăţia cerurilor.” — Matei 5:20.

„Muntele sfânt” este un nume poetic dat Impărăţiei lui Dumnezeu sau Sionului, părţii oficiale a organizaţiei lui Dumnezeu. Cortul întrunirii cu chivotul sfânt al lui Dumnezeu a fost un simbol al Impărăţiei. David, preumbrind pe Cristos a pus întrebarea: „Doamne cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt?” (Psalm 15:1) Sub inspiraţie a însemnat răspunsul la aceasta, care arată însuşirile cerute pentru intrarea în Impărăţie: „Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face neprihănire, şi spune adevărul din inimă (anume, acela, purtarea căruia este dreaptă, care vorbeşte adevărul şi ureşte minciuna şi indemnul căruia pentru orice faptă este preamărirea lui Dumnezeu). Acela nu cleveţeşte cu limba lui, nu face rău semenului său, sau nu aruncă ocară asupra aproapei lui (anume, el nu se îndoleleşte cu ochii asupra fratelui său, şi nici nu caută să facă ceva rău cuiva, cine reprezintă pe Domnul); el priveşte cu dispreţ (ocoleşte) pe cel vrednic de dispreţ, dar cinsteşte pe cei ce se tem de Domnul. El nu-şi ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui (ştiind bine, că consacrară lui înseamnă pentru el ocară, suferinţă şi moarte, totuşi îşi împlineşte votul). El nu-şi dă banii cu camătă, şi nu ia mită împotriva celui nevinovat (nu asupreşte pe nimeni, ci se poartă cinstit şi drept). Cel ce se poartă aşa, nu se clatină niciodată.” — Psalm 15:1-5.

Din nou întreabă Dumnezeu prin profetul Său: „Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt?” (Psalm 24:3) Şi la întrebarea aceasta răspunde profetul însuşi în acel psalm: „Cel ce are mâinile nevinovate (anume cel ce îşi foloseşte puterea pentru lucruri curate, şi nu are nimic de a face cu lucrurile opuse Impărăţiei lui Dumnezeu) şi inima curată (inima este un simbol al reşedinţei indemnurilor; astfel înţelesul ei este: indemnurile căruia sunt curate drepte şi în armonie cu legea lui Dumnezeu), cel ce nu-şi dedă sufletul la minciună (anume să se mai închine idolilor, sistemelor religioase şi alte asemenea) şi nu jură, ca să înşele (întrucât se declară gata, să facă voia lui Dumnezeu şi apoi face chiar contrarul). Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, neprihănire dela Dumnezeu mântuirii Lui. — Psalm 24:4, 5.

Isus adeseori a vorbit ucenicilor Săi despre Impărăţie. El le dădu învăţătură despre Impărăţie prin parabole. Între altele a zis: „Impărăţia cerurilor (sau Impărăţia lui Dumnezeu) se mai ascamnă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Şi când găseşte un mărgăritar de mare preţ, se duce de vinde tot ce are, şi-l cumpără.” (Matei 13:45, 46) Privilegiul, de a fi în Impărăţia

lui Dumnezeu şi de a lua parte la ea, este mai mare decât orice altă, ce ar fi spre avantajul omului, deoarece o astfel de împărtăşire înseamnă, a fi legat cu Isus Christos în lucrul Lui cel mare pe vecie. Este mai mult decât un mărgăritar de un preţ ce nu se poate estima. Dacă negustorul a vândut tot ce a avut, pentruca să poată câştiga un astfel de mărgăritar, cu cât mai mare motiv are omul, ca să se învoiască la aceea, să dea tot ce are, pentru a putea lua parte la Impărăţie. Dupăce el astfel şi-a îndreptat paşii spre Impărăţie, zelul lui pentru Domnul şi bucuria lui de privilegiul de a se împărtăşi la Impărăţia binecuvântată va creşte în inima lui în așa măsură, încât de nimica nu se va lăsa împiedecat în calea lui de absolut şi deplin devotament faţă de Domnul. Acesta este înţelesul parabolei.

O altă cerinţă este aceea, de a iubi pe toţi accia, care se străduiesc să servească Domnului, cari pentru aceasta sunt fraşi în Cristos. Isus a zis ucenicilor Săi: „Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ce vă porunceşte Eu... Aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unii pe alţii, cum v'am iubit Eu.” (Ioan 15:11, 12: A iubi unii pe alţii înseamnă a ţine seamă în mod neegoist de interesele tovarăşilor de credinţă şi în aceasta a evita orice egoism. În fiecare familie regulată există o iubire naturală între membrele aceleia. Toţi, cari prin consacrare şi ungere au devenit membrii familiei lui Dumnezeu, trebuie să demonstreze un interes neegoist pentru membrii ceilalţi, şi să se ajute reciproc, să crească în cunoştinţă şi asemănarea Domnului.

Între ucenicii lui Isus într-o zi s'a iscat o discuţie, că cine dintre ei va fi mai mare în Impărăţia Domnului. Isus s'a folosit de aceea ocazie, ca să-i înveţe despre însuşirile pe cari trebuie să le aibă toţi accia, care doreşte să fie onorat cu o poziţie în Impărăţia Lui. El le-a explicat, că domnitorii naţiunilor de pe pământ stăpânesc peste popor şi din pricina poziţiei lor de putere primesc respectul poporului, şi încă afirmă, că sunt binefăcătorii poporului. Apoi a adăugat: „Căci care este mai mare: cine stă la masă sau cine slujeşte la masă? Nu cine stă la masă? Şi eu totuşi sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujeşte la masă.” — Luca 22:27.

Iehova a demonstrat lui David aceeaşi regulă. Spiritul lui Dumnezeu a venit peste David şi el a profetisat despre însuşirile acelora, cari domnesc cu dreptate. El a zis: „Dumnezeul lui Izrael a vorbit. Stânca lui Izrael mi-a zis: Cel ce împărăţeşte între oameni cu dreptate, cel ce împărăţeşte în frica lui Dumnezeu, este ca lumina dimineţii, când răsare soarele în dimineaţa fără nori; ca razele soarelui după ploaie, cari fac să încolţească din pământ verdeaţa.” — 2. Samuel 23:3, 4.

Numai foarte puţini oameni de pe pământ au domnit asupra semenilor lor în armonie cu porunca exprimată a lui Dumnezeu. Oamenii lumii acesteia îşi închipuie, că ei, dacă li se dă autoritate, trebuie să domnească între semenii lor ca nişte

despoși și tirani. Legea lui Dumnezeu însă arată, că dintre accia, cari vor domni cu Cristos Isus se pretinde, ca să se poarte cu dreptate și legalitate cu omeniirea. Care este regula dreaptă, pe care Isus a învățat-o ucenicilor Săi. El a știut că starea inimii lor a fost dreaptă, ei însă n'au fost încă învățați lecțiunile de lipsă. Învățătura pe care le-a dat-o, este în spre binele tuturor, cari au fost chemați pentru o poziție în Impărăția lui Dumnezeu.

După aceasta Isus a instruit pe ucenici, că ei trebuie să fie primiți în legământul lui pentru Impărăție, în „îndurările față de David”. Să observăm însă motivul pentru primirea în acest legământ. Aceasta nu de aceea s'a întâmplat, că doar ei ar fi fost mari și înțelepți, ci fiindcă au fost devotați lui Dumnezeu și credincioși. Cei unsprezece ucenici în toate probele Lui au stat credincioși alături de El. Prin cuvintele Sale Isus a arătat, că credincioșia este o însușire neapărată a tuturor aceloră, cari voese să fie primiți în legământ și Impărăție. El a zis: „Voi sunteți accia, cari ați rămas necontenit cu Mine în încercările Mele. Deaceia vă pregălesc Impărăția (contractual) dupăcum Tatăl Meu, mi-a pregătit-o Mie (contractual sau prin legământ), ca să mâncați și să beți la masa Mea în Impărăția Mea, și să ședeți pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” — Luca 22:28-30.

Unul dintre ucenicii Lui a devenit necredincios, și și la casa lui Israel așa a fost cazul. Toate cele zece seminții ale lui Israel au devenit necredincioase față de legământul lor cu Dumnezeu. Însă seminția lui Iuda, prin care a trebuit să vină Impărăția, s'a dovedit credincioasă. Dumnezeu a vorbit prin profetul Lui: „Efraim mă înconjoară cu minciuni, și casa lui Israel cu înșelătorii. Iuda este tot hoinar față de Dumnezeu, față de Cel Sfânt și credincios.” — Osea 11:12.

În acelaș fel mulți au pretins, că sunt urmașii lui Isus și reprezintă pe Dumnezeu, însă ei au înconjurat pe Domnul cu minciuni, întrucât au înfățișat fals pe Dumnezeu și pe Cristos și i-au ocărit, precum au persecutat pe frații lui Isus. Isus a vorbit într-o parabolă despre accia, cărora Dumnezeu le-a dat ocazie, ca la timpul său să se împărtășească în Impărăție, și așa a vorbit în legătură cu aceasta: „Mulți sunt cei chemați, dar puțini cei aleși.” (Matei 22:14) Motivul pentru aceasta este evident acela, că mulți chemați vor fi dovediți necredincioși. Dacă cineva se amestecă cu organizația Diavolului, nu poate să rămână credincios Domnului. Dacă cineva caută să facă un compromis cu organizația Diavolului, pentruca să ocolească persecuțiunile, de care are parte un creștin, acela este necredincios față de Domnul. Dacă cineva neglijează să fie un martor adevărat, atunci când i se dă ocazie pentru aceasta, atunci nu poate să fie credincios Domnului. Cel ce negă Cuvântul lui Dumnezeu, acela negă desigur și sângele Mântuitorului, că este marele preț de răscumpărare. — Iuda 4:9; Evrei 10:28-30.

Nimenia nu are drept să judece pe o altă persoană; Domnul însă a dat o regulă de conduită, prin aplicarea căreia cineva se poate recunoaște: „După fructele lor îi veți cunoaște.” (Matei 7:20) Fructul este rezultatul unei căi urmate cu asiduitate. Prin o astfel de purtare a vieții poate să se cunoască, dacă cineva este pentru sau în contra unui lucru anumit. În America există două mari partide politice. După fructele lui se poate cunoaște oricine, că de care din aceste două partide aparține. Adecă dacă un om aparține uneia sau alteia dintre aceste două partide și prin cuvintele și felul purtării sale arată, că în mod deosebit stă de partea unei partide, așa prin aceasta se cunoaște ca un membru și credincios a acelei partide. Dacă însă are o altitudine sovăitoare, pentru a se bucura de favoarea amândouor partide contrare, nimenia nu poate să aibă încredere în dânsul dintre toți cari îl cunosc. Aceaș regulă este valabilă pentru creștini. Dacă cineva se mărturisește ca creștin, cu toate acestea nu are grije decât numai la avantajele lui, dacă umblă după favoare omenească, se amestecă în politica lumii, crede că trebuie să ceară scuze în caz că trebuie să amintească numele Domnului, și nu acordă nici o însuflețire pentru Domnul și domnia Lui cea dreaptă, astfel se poate cunoaște după fructele sale și astfel de fructe nu sunt corespunzătoare pentru unii, cari sunt de lipsă pentru Impărăție. Dacă de altă parte vedem pe cineva, care fără ezitare mărturisește: „Eu sunt un creștin”, care este nepăsător față de aprobarea oamenilor, dovedește zel și însuflețire pentru domnia dreaptă a lui Dumnezeu, respinge orice compromis cu ori și care parte a organizației Diavolului și stă departe de ea, care în tot timpul caută să preamărească pe Dumnezeu și pe Fiul Său iubit Isus Cristos și cu însuflețire se folosește de orice ocazie, ca să fie un martor pentru Impărăția lui Dumnezeu, la unul ca aceste se pot cunoaște fructele Impărăției. Oricine poate să vadă, că întreaga proclime de azi nu arată fructele Impărăției, ci fructele lumii acesteia.

Isus a zis către farisei, cari sunt icoana proclimilor din timpul prezent: „Deaceia, vă spun că Impărăția lui Dumnezeu va fi luată dela voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele covenite.” (Matei 21:43) Accia, cari dovedesc azi zel pentru Domnul și pentru Impărăția Lui, se găsesc de regulă între accia, cari sunt săraci și cari nu se bucură de vază între oameni. „Ascultați prea iubiții mei frați: n'a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Impărăției, pe care a făgădui-o celor ce-L iubesc?” (Iacoh 2:5) Cine aduce roadele Impărăției se sileste ca tot ce are s'o folosească spre mărirea Domnului să înalțe Numele și cauza Lui dreaptă, și anume în mod smerit, fără să caute plăcerea oamenilor sau popularitate.

S c r i s o r i

Numele lui Iehova va fi justificat

Iubite frate Rutherford!

Am primit noul anuar, pe care ai binevoit să mi-l trimiți, și mă grăbesc să-ți mulțumesc pentru el. Conține raportul cel mai minunat, ce ne îndeamnă într'adevăr, dacă recunoaștem, că Iehova în cursul anului trecut a fost cu noi, și că perspectivele pentru anul viitor sunt și mai minunate. Eu de fapt am fost însuflețit când am citit paginile acestui raport extraordinar, și m'a cuprins o adâncă recunoștință față de Domnul pentru partea deosebită în serviciul Impărăției, de care am putut avea parte.

Astăzi se poate recunoaște ușor, că lucrarea lui Iehova înaintează cu o putere tot crescândă, și a trebuit să mă cuget mereu la viziunea profetică a lui Ezechiel despre râul, care curge din Templu și crește mereu pânăce devine un mare râu. Într'adevăr cu o așteptare fericită privesc înainte la ziua, când Numele lui Iehova va fi justificat și Adevărul Său va inunda tot pământul cași un râu puternic. Acest raport despre lucrul anului desigur că va fi un izvor al indemnului pentru martorii lui Iehova.

Mulțumindu-ți încă odată pentru bunătatea ta, te asigur de iubirea mea călduroasă și dorindu-ți binecuvântarea bogată a lui Iehova, sunt în legătură cu tine martorul Lui.

L. O. Hillyard, Iowa.

El vreau să trăiască

Iubite frate Rutherford!

Am citit cartea ta „Păstrare” și aceasta a fost una din cele mai frumoase sărbători pentru mine. Am citit-o unor preteni de ai mei, cari studiază cărțile tale, deoarece cunoștința pe care o conține este de lipsă pentru viață, și ei voesc să trăiască. Ei au ascultat cu mare atenție și se păru că se bucură tare.

Pentru mine personal a fost o cugetare minunată, că atât de mulți dintre părinții naturali

ai Domnului nostru erau bătrâni și alătea femei au fost luate dintre păgâni. Ce luptă a întreprins Satan, ca să împiedece, dezvoltarea seminței promisiunii, și cât de minunat l-a întrecut Iehova totdeauna și întotdeauna a păstrat proprietatea Sa! Acest cuget este măreț și încurajator. Îți mulțumesc din inimă pentru cartea minunată.

A la soră din îndurarea Lui.

Lucinda Willey, pioneră.

Ospăț, luptă și biruință!

Iubite frate Rutherford!

Îți mulțumim călduros, că ai fost atât de bun că ne-ai trimis cartea „Păstrare”. Ce carte frumoasă este. Și ce bucurie în inimă și încurajare oferă conținutul ei! Ce descoperire minunată este întreaga! Mulțumim din inimă Tatălui nostru cereșe pentru ea.

Ce ospăț minunat este și „Justificare” 2 și 3! Cunoștința pe care ne-o dă într'adevăr înseamnă putere pentru noi. Cum putem acuma înțelege psalm 117 versul 11! Câte de adevărate sunt toate! Bucuria Domnului într'adevăr este puterea noastră. Noi totdeauna spunem, că „Revistele” sunt epistole de dragoste, pe care lunar de douăori le primim dela Părintele nostru cereșe iubit. Și noi avem o mare apreciere pentru ea.

Ce ospăț minunat este și „Justificare” 2 și 3. A fost un adevărat ospăț de nuntă. Ce minunat este a ști, că în luptă vom sta de partea Biruitorului. Domnul nostru iubit va câștiga biruința. Nu va fi lucru minunat, când organizația Diavolului va fi bătută și nimicită? Pentru aceasta vom să luptăm mai departe în țaria Domnului. Mulțumim Tatălui nostru iubit pentru toate îngrijirile Sale iubitoare, pe care le-am experiențat atâtă ani de vreme, și putem să ne încredem în El până la sfârșit. Mulțumim Lui pentru privilegiul serviciului în lucrul lui Iie, iar acuma în acel al lui Elisei. Odată am așteptat anul 1911. Acuma privim îndărăpt și vedem, cum s'au împlinit toate. În loc de a intra acasă în Impărăție — cum am spus mai odinioară — Ea a sosit acuma la noi.

Și noi avem marele privilegiu, ca să vestim aceasta, și o facem cu mulțumire.

Dumnezeu să te binecuvinteze iubite frate, și pe toți iubiiți împreună cu tine. Salutări iubitoare către voi toți.

dela a tale surori în serviciul fericit

*Rhoda Careswell și Gerlie Lloyd,
pionere, Anglia.*

Cu puteri unite

Iubite frate Rutherford!

Noi recunoaștem că timpul este un factor important în lucrul nostru. Pentru aceasta până în prezent toate confirmările de primirea cadourilor le-am trimis totdeauna la secția de pioneri. Totuși, pentru anuarul pe 1933 fie dorim să-ți mulțumim personal. Mulțumim Domnului nostru pentru aceea, că noi putem avea parte din lucrarea Lui minunată, despre care anuarul conține rapoarte atât de încurajatoare. Prin toate acestea se poate recunoaște, că Biserica a ajuns la stadiul, când va înainta cu puterile unite. Amăsurat promisiunii Sale, Domnul a lăsat ca lucrarea Lui să se lățească, și nu este nici o îndoială, că aceasta se face și în anul viitor.

Să te binecuvinteze Domnul pentru cugetarea ta la frații tăi și ai noștri, la pioneri. Noi avem toată încredere, că atâta vreme cât „vom căuta mai întâi Impărăția Lui, Domnul ne va da de toate cele de lipsă.” Noi numai o dorință avem, anume ca să locuim pe vecie în casa regală a lui Iehova, și că noi, dacă Domnul vede de bine, să putem vedea prăbușirea organizației lui Satan.

Ne-am bucurat că am putut avea parte la campania din urmă. Numai acela, care a avut o parte activă la ea, poate să recunoască, că au fost conduși sub îndrumarea „îngerilor Domnului”. Îți va fi cauzat o bucurie din inimă să vezi, cum aceste campanii se execută în unitate, nu bazați pe propria putere, ci bazați pe puterea Domnului Iehova, a adevăratului și viului Dumnezeu. Binecuvântarea Lui să fie meru cu tine.

Suntem cu cele mai bune dorințe

Lillian J. C. White

und Rose Greinacher, pionere.

Păstorul meu

276

Art. 120.

I.

Domnul mă paște pe mine: pe câmp frumos mă conduce, să îngrijește credincios, în lipsă mă răcorește.

II.

De în pustii însătezi, sau umblând pe coaste cu slăbesc, la câmp bogat mă conduce, unde deplin mă răcorește.

III.

Chiar de umblu în deșerturi, drumul e greu, brănos și sec, prin harul său pentru mine mângâeri bucurii rodesc.

IV.

Să umblu în valea morții, groaza ei nu mă'nspăimântă păstorul meu e cu mine, soartea cu el mi-e ușoară.

Serviciu îmbucurător

78.

I.

Mergem și să servim vesel Regele, toate puterile Lui să-i fie dat!; chiar deși e puțin ce noi făptuim, servi credincioși altcum nu putem să fim.

II.

Lucrul lui Dumnezeu la fapt ne cheamă, această chemare toți s'o audă; sfântă-i misiunea ce Domnul ne-a dat, prin care mult vom fi binecuvântați.

III.

Fii părtaș în serviciu cu bucurie, ducând vestea cu mare îndrăsneală; acest har mareț ne'nțoană inima, că nouă Domnul așa lucru ne-a dat.

A V I Z

În luna Iunie cu Numărul 12 al revistei expiră abonamentul de jumătate de an 1933.

Rugăm pe toți abonații cărora le expiră abonamentul, să-l înnoiască pentruca să nu fie împiedecată trimiterea revistei!

Mai departe, se află încă și deaccia cari n'au achitat nimic pentru revistă pe anul 1933, dacă nu-și vor achita abonamentul în luna Iunie fără nici o somațiune li se va opri revista.

ADMINISTRAȚIA.